

танихъ при единъ хлѣбаръ на имѣ Н. Н..., родомъ отъ гр. Бителя. Тукъ на близо до хлѣбарницата имаше едно двуетажно здание, което служеше за телеграфо-поченска станция. Въ единъ пролѣтенъ день за мое нещастие и позоръ на херцеговцитѣ, пристигна отъ гр. Скопье пощата по-рано отъ опрѣделенното врѣме. Причината за бързото пристигване била спорѣдь както се видѣ отъ послѣ, че тя бързала да донѣсе едно знаме, което било отиѣто отъ херцеговскитѣ въстанници (1875 год.) и което, види се, за насърчение на мюсюлманското население, побихъ на едно видно мѣсто въ срѣдъ-градътъ и тамъ се стичахъ турцитѣ — мало и голѣмо да се надпрѣварватъ, да заплюватъ и хулятъ този свѣщенъ знакъ.

Знамето бѣше отъ жълтъ платъ и обшитъ въ срѣдната червенъ кръстъ, а на върхътъ имаше златенъ лъвъ.

Азъ бѣхъ пратенъ въ това врѣме отъ господаря си по нѣкоя работа изъ градъ-тъ и като видѣхъ че се сбира много навалица на онова мѣсто, отъ любопитство отидохъ по-близо да видя какво е привлѣкло навалицата и се спрѣхъ до единъ турчинъ; този турчинъ ми бѣше познатъ — Рюстемъ-ага. Той като ме видѣ, че гледамъ къмъ знамето съ голѣмо любопитство, избѣрбори ми на тѣхний язикъ:

— Какво гледашъ бе, гявуръ оглу?...

— Гледамъ вашитѣ дивашки глупости, му казахъ азъ и тръгнахъ къмъ хлѣбарницата си.

Рюстемъ-ага ме изгледа отъ подиръ, надѣвахъ се че ще ме спотири да ме бие, нъ за голѣмо удивление той се задоволи само съ единъ злобенъ погледъ, като поклати главата си въ знакъ на заканване. Азъ си отидохъ въ хлѣбарницата, бѣзъ да извѣстя за случившето се на господаря си.

Слѣдъ малко, ето ти, истърсихъ се двама заптиета и ме закарахъ на конака, виде се, Рюстемъ ага не закъснѣлъ да съобщи думитѣ ми на конака. Заптиетата ме завѣдохъ при юзбашията, който бѣзъ да ми каже нѣщо